

Το θέατρο “Δόρα Στράτου” χθες και σήμερα

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

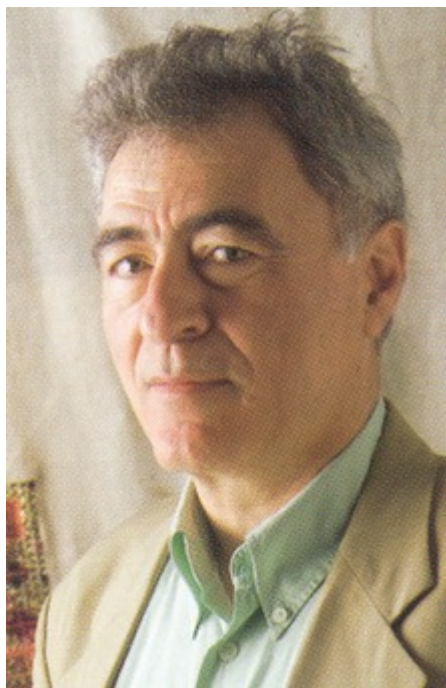

Σήμα κατατεθέν της διατήρησης της πολιτιστικής κληρονομιάς , το ιστορικό θέατρο «Δόρα Στράτου» που μετρά 60 χρόνια λειτουργίας και ενεργούς δράσης στον τομέα του ελληνικού πολιτισμού. Ο επί πάνω από τριάντα χρόνια πρόεδρος του σωματείου κ. Άλκης Ράφτης μιλά στην Πεμπτουσία για την ιδρύτρια Δόρα Στράτου αλλά και την πορεία του χορού από τότε μέχρι και τώρα.

«Το ιστορικό αυτό θέατρο που ίδρυσε ο Δόρα Στράτου το 1953, γιορτάζει φέτος τα 60 χρόνια λειτουργίας του. Η μεγάλη και λαμπρή αυτή προσωπικότητα, ήταν κόρη του Νικόλαου Στράτου, πρωθυπουργού για μία μόνον εβδομάδα μετά την Μικρασιατική καταστροφή, για την οποία θεωρήθηκε υπεύθυνος, δικάστηκε και καταδικάστηκε σε θάνατο με τουφεκισμό. Η Δόρα Στράτου βλέποντας τον πατέρα της να κατηγορείται για εσχάτη προδοσία πείσμωνε και ήθελε να δείξει ότι στην οικογένειά της ήταν πατριώτες και αγαπούσαν την Ελλάδα και τον πολιτισμό της. Με μεγάλη θέληση και υποστήριξη από πολιτικούς, φίλους του πατέρα της, τα

κατάφερε και έκανε το θέατρο. Παρά το γεγονός ότι η ίδια δεν γνώριζε τους παραδοσιακούς ελληνικούς χορούς, πολύ νωρίς αντιλήφθηκε την αξία τους και την επιρροή τους. Αξίζει να σημειώσουμε ότι αναφερόμαστε στην δεκαετία του '50, εποχή εξαιρετικά δύσκολη κοινωνικο-οικονομικά, αλλά και άμεσης επιρροής ξένων ακουσμάτων. Η χρονική συγκυρία ήταν δύσκολη, όμως εκείνη το κατάφερε. Έπειτα ήρθε και η μεγάλη τουριστική ανάπτυξη της Αθήνας, όπου οι επισκέπτες από το εξωτερικό επιζητούσαν και ήθελαν να δουν ένα ελληνικό θέαμα. Το θέατρο λοιπόν περνούσε μέρες δόξας και δεχόταν εκατομμύρια θεατές.»

Ο πρόεδρος κ.Αλκης Ράφτης

Η δομή και η φιλοσοφία του θεάματος που ξεκίνησε η Δόρα Στράτου, διέπουν όλα αυτά τα χρόνια τη λειτουργία και τη δράση του θεάτρου. Βεβαίως τα δεδομένα έχουν αλλάξει, τα εργαλεία επικοινωνίας είναι άλλα, και το ιστορικό θέατρο δεν έμεινε πίσω. Υπάρχει πλέον η Σχολή που έχει πάνω από 600 μαθητές και ειδικό τμήμα για δασκάλους χορού, δεκάδες εκδόσεις βιβλίων, δίσκων, περιοδικών τροφοδότησαν το κοινό ώστε να γίνει κατανοητό το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον του χορού. Ανατράπηκε σε ένα βαθμό η πεποίθηση που επικρατούσε ότι ο ελληνικός χορός είναι μια υπόθεση χωρίς ενδιαφέρον και επιστημονική βάση.

Ο κ. Άλκης Ράφτης, απαντά και σε όσους μιλούν για φολκλόρ και όχι για παράδοση.

«Δεν γνωρίζουν πώς διακρίνουμε τον χορό από το φολκλόρ. Υπάρχει η διάκριση πράγματι του παραδοσιακού χορού που υπήρχε στα χωριά όπου οι άνθρωποι γνώριζαν εμπειρικά και μαζεύονταν στις γιορτές και χόρευαν μεταξύ τους στα πλαίσια της κοινωνίας τους. Στην πιο αγνή και γνήσια μορφή. Πλέον όμως όταν δεν φοράμε τις φορεσιές, κινούμαστε σε μια σύγχρονη κοινωνία με άλλα ακούσματα και συνήθειες, απλά μπαίνουμε στην διαδικασία να μιμηθούμε και να πλησιάσουμε αυτόν τον παραδοσιακό χορό. Φολκλόρ είναι η απομίμηση αυτού του στοιχείου της παράδοσης. Αλλά είναι λογικό και όχι κατακριτέο. Είναι αδύνατον ο νέος σήμερα να χορέψει το ίδιο με τον παππού που ήταν τσοπάνης στο χωριό... »

Εδώ όμως έρχεται να συμπληρώσει το κενό η κατάρτιση. «Το σημαντικό είναι να

γνωρίζει ο χορευτής σήμερα τι υπήρχε παλιά και υπό ποιες συνθήκες ,να διαβάσει και να μπορεί να διακρίνει. Στο πλαίσιο αυτό και εμείς δημιουργήσαμε τον «Πανδέκτη» που είναι μια ιστοσελίδα με καταγραφές όλων των χορών ανά την Ελλάδα και προσφέρεται σε όλο τον κόσμο ανοιχτά.»

Τι συμβαίνει με τις φορεσιές της Δόρας Στράτου που απαρτίζουν την ιματιοθήκη;

«Έχουμε την πιο μεγάλη συλλογή στην ιματιοθήκη μας. Περίπου 2500 φορεσιές πλήρεις, δηλαδή και με τα κοσμήματα και τα υποδήματα. Δυστυχώς, τις φοράμε στις παραστάσεις γιατί δεν έχουμε αντίγραφα και κανένα υπουργείο πολιτισμού δεν έχει βοηθήσει σε αυτό. Είναι μουσειακά είδη, αναντικατάστατες φορεσιές και εμείς τα φοράμε καθημερινά στις παραστάσεις από τη στιγμή που δεν έχουμε αντίγραφα. Ευτυχώς ακόμα μπορούμε να έχουμε ζωντανή μουσική σε κάθε παράσταση και ελπίζουμε ότι δεν θα χρειαστεί να το σταματήσουμε αυτό γιατί θα είναι μεγάλη έκπτωση. »

Ο κ. Άλκης Ράφτης επισημαίνει ότι ο χορός δεν έχει πληγεί από την κρίση. Έχει μεγάλη ανθεκτικότητα και ο κόσμος ενδιαφέρεται, ασχολείται, παρακολουθεί. Στην Ελλάδα είναι και μέσο κοινωνικοποίησης, ως ένα τρόπο ένα παιδί να έρθει κοντά με τα υπόλοιπα και να μοιραστεί μια τέτοια ασχολία. Άρα υπάρχει και εξέλιξη αφού ειδικά σε μια εποχή κρίσης αξιών ο χορός ακόμα αντέχει.

Ποια είναι τα βασικά συστατικά του ελληνικού παραδοσιακού χορού;

«Αρχικά είναι η ελληνική μουσική. Ακόμα και όταν τα βήματα είναι ίδια με χορούς άλλων χωρών διαφέρει η μουσική που αμέσως δίνει το χρώμα των κινήσεων. Τα ίδια βήματα μπορεί να κάνουμε, αλλά αλλάζει το ύφος .Η ομορφιά είναι εκεί. Και αν εξασκήσεις λίγο το μάτι σου μπορείς να κατανοήσεις τι θέλει να πει ο κάθε χορός. Γιατί ο χορός είναι και σαν μια γλώσσα. Μαθαίνεις την γλώσσα, την γραμματική, το συντακτικό και μετά αρχίζεις να μπαίνεις στο νόημα του.»

Θέατρο Ελληνικών Χορών
“Δόρα Στράτου”

Λόφος Φιλοπάππου

τηλ. 210 324 4395

www.grdance.org

